

[K. B. Andersen.]

og stipendieprogrammer, at det meget let går sådan, at de først og fremmest bliver anvendt af folk, der på den ene eller den anden måde kan bevare deres arbejdsindtægt under opholdet. Det er meget uheldigt. Der må kunne skaffes udveje for, at også folk uden sikret indtægt under eventuelt fravær, arbejdere, landmænd, private erhvervsdrivende o. s. v., kan nyde godt af disse midler i rimeligt omfang. Det er jo ikke et lovgivningsanliggende, men et spørgsmål om fundatsens indhold.

Efter mit partis mening har den tanke at støtte disse nordiske fonds netop nu en særlig baggrund i det intime nordiske samarbejde, der hastigt udvikler sig på andre områder. For hundrede år siden var det nordiske samarbejde stort set et akademikersamarbejde; nu er det i stigende grad, ikke mindst takket være Foreningen Norden, blevet en folkesag. Disse fonds vil yderligere sætte fart i denne glædelige udvikling, og derfor takker vi for forslaget.

Jeg kan altså på mit partis vegne anbefale at stemme for ændringsforslag nr. 1 og derefter for lovforslaget i den ændrede skikkelse. Jeg kan ikke undlade til sidst at anbefale oppositionspartierne, når nu oppositionens festforestilling, „Skatten, man ikke turde eftersøge“, er udspillet, da sammen med regeringspartierne at slutte op om de formål, lovforslaget omhandler, så det kan samle bred tilslutning ved tredje behandling.

Anders Andersen: Den usædvanlige indledning, hvormed den ærede ordfører for socialdemokratiet, hr. K. B. Andersen, begyndte debatten, giver mig anledning til straks at fremføre et enkelt citat, nemlig fra Folketingstidende for 1957-1958, sp. 5273, hvor den højtærede statsminister under den afsluttende debat om tillægsbevillingslovforslaget fremsatte følgende udtalelse:

„Må jeg føje endnu en bemærkning til her. Det har undret mig såre gennem nogle debatter i den senere tid at høre, at interne drøftelser, tilfældige bemærkninger, øjeblikksbestemte forslag, der antydes eller fremsættes i udvalgene, efterhånden gøres til genstand for fuldstændig åben behandling her i tinget. Der var

dog i gamle dage noget i retning af modus in legibus gående ud på, at det, der foregik i udvalgene, hørte hjemme dér, og det, man diskuterede i salen, ikke var udvalgenes interne forhandlinger, ikke de enkelte medlemmers direkte bemærkninger, men sagens helhed. Jeg tror, det høje ting har adskilligt at spekulere på med hensyn til den arbejdsform, der bl. a. på dette punkt er blevet udviklet.“

Således udtalte den højtærede statsministeren sig ved tillægsbevillingslovens tredje behandling sidste år, og jeg vil gerne udbede mig den højtærede statsministers kommentarer til den form, hvorunder det ærede medlem hr. K. B. Andersen indledede denne debat. Jeg vil gerne høre, om den højtærede statsminister kan godkende det nye princip, som det ærede medlem her har givet udtryk for. Vi har måske lov til at undskylde det ærede medlem hr. K. B. Andersen, idet han er så ny i tinget, men vi kan i hvert fald ikke se bort fra, at han på dette område er ganske uenig med den højtærede statsminister. Jeg føler denne form urimelig og uhensigtsmæssig. Jeg kunne i så henseende fremdrage adskillige udtalelser med hensyn til, hvad der foregik i det udvalg, der var nedsat i 1954, og jeg kunne i denne forbindelse henvise til, hvad den nuværende højtærede minister for økonomi har udtalt. Men jeg skal ikke forfalde til sligt; jeg synes, det ville være at drage debatten og udvalgenes arbejde ned i et plan, som man ikke vil kunne være tjent med.

Jeg afventer den højtærede statsministers kommentarer og vender mig så til det foreliggende forslag.

Som det vil fremgå af den foregående talers bemærkninger, er der ikke opnået enighed i udvalget, og det var der vel heller ingen der havde ventet. Det har været sådan, at flertallet ikke har været interesseret i at følge det, der efter vor mening måtte være et retsprincip, nemlig at disse overskud blev tilbagebetalt til forsikringstagerne. Det er jo ikke statens penge, der her er tale om, det er forsikringstagerne penge, man drøfter; det er forsikringstagerne, der har krav på at få det overskud, der er. Det var dette, jeg gav udtryk for ved første behandling. Regeringspartierne har erklæret, at de i princip-